

Danmark, men deres Opgaver har ikke været lige lette. Det har været den nuværende højtærede Finansminister, Hr. Neergaard, der gentagne Gange har faaet overdraget at skulle skaffe Balance, at skulle skaffe Orden til Veje, at skulle sikre den økonomiske Udvikling i vort Samfund. Jeg vil gerne have Lov til at pege paa den Forskel, der har været i Oppositionspartiernes Tale forrige Gang og denne Gang, minde om, at det var mere forstaaende Røster, der lød fra Oppositionspartierne i 1911, end dem, der har lydt i 1920, minde om en saa anerkendt Mand som daværende Folketingsmand H. Deuntzer, minde om en bekendt Udtalelse, han fremsatte her i Folketinget i de Dage, da den nuværende højtærede Finansminister den Gang fik overdraget at ordne vort Lands Finanser. Da havde Finansministeren talt om, at det var en vanskelig Post, han gik ind til, at det var en Uriaspost, han stod paa. Det benægtede Hr. Deuntzer. Han sagde, at der var den store Forskel, at Urias blev sat paa en Plads, hvor han sikkert maatte falde, og at det var nogle Narrestreger, han blev udsendt for, men, fortsætter Hr. Deuntzer — jeg skal tillade mig at oplæse det — „Finansministeren derimod har faaet en stor og ærefuld Opgave, nemlig at bringe Orden i Finanserne, og jeg er vis paa, at hvor mange der end vil knurre imod ham og maaske sige ham Ubehageligheder, personlig eller skriftlig — begge Dele kunne jo vælges —, vil man dog bagefter, naar Finanserne ere bragte i Orden, sige: Ja, men det var alligevel Neergaard, som gjorde det, det var ham, der bragte Finanserne i Orden.“ Hr. Deuntzer havde Forstaaelsen af, at der var visse Folk, der vilde knurre imod Finansministeren, og det viste sig, at der var ikke saa ganske faa radikale Talere, der den Gang knurrede. Der var andre, der sagde ham Ubehageligheder. Man knurrede f. Eks. over, at det var for mange Penge, der blev bragt til Veje. Tiderne har imidlertid vist, at der kom en anden Regering, som forstod at benytte Pengene og ikke nær kunde faa nok i dem, der var skaffede til Veje. Der var dem, der knurrede over, at der kom for mange indirekte Skatter; man talte om Kulturskat- ten, jeg tror, man kaldte den det hæsligste

Barn. Ja, man har set senere, at Finansminister Brandes, da han kom til, fortsatte i samme Spor, traadte Hr. Neergaards Spor ud i en saadan Grad, at vi nu bagefter knap nok kan kende, at det var ham, der havde gaaet i Sporene først, i en saadan Grad med Hensyn til Forlystelsesskatten, at det var vanskeligt for Venstre at følge med, f. Eks. med Hensyn til Skatten paa Idræt, og at Socialdemokratiet nu søger at ryste Aaget af sig og søger at ændre det Forslag, hvori Hr. Brandes den Gang gik langt videre end den nuværende højtærede Statsminister.

Det sidst afsluttede Statsregnskab har været Genstand for adskillig Omtale i dette høje Ting, og det er ret ejendommeligt at lægge Mærke til de Følelser, hvormed de to Talere, den højtærede Finansminister og det ærede Medlem Hr. Rode, ser paa dette Statsregnskab. Det ærede Medlem Hr. Rode kalder det for Statsregnskabernes Dronning og ser med en vis Stolthed paa det. Det er forstaaeligt, for naar det er naaet saa højt op, maa det i særlig Grad skyldes den tidligere Indenrigsminister Hr. Rodes Bestræbelser, idet hans Budget eller hans Regnskab med de 244 Mill. Kr. medvirker i allerhøjeste Grad til at gøre det til den Statsregnskabernes Dronning, som det ærede Medlem Hr. Rode har omtalt. Den højtærede Finansminister ser paa Statsregnskabets med noget andre Følelser, idet han har Forstaaelsen af, at man ikke i Længden her i Danmark kan fortsætte med Statsregnskaber af en saa svimlende Højde som det, der nu sidst er aflagt. Det ærede Medlem Hr. Rode er saa højt oppe i sin Glæde og i sin Faderstolthed, at han taler om, at det er den Slags Regnskaber, en Minister kun aflægger een Gang i sit Liv. Jeg ved ikke rigtig, hvad det ærede Medlem Hr. Rode her sigter til. Hvis han sigter til, at der er Balance, kan det vel ikke være det ærede Medlems Mening; at det kun skulde times en Finansminister een Gang i sit Liv at aflægge et saadant Regnskab. Nej, det er sikkert det andet, de store Tal, der svimler for det ærede Medlem Hr. Rode, og jeg vil sige, at jeg haaber, han har Ret i, at det kun maa være givet den højtærede Finansminister een Gang i sit Liv at aflægge et Regnskab med saa svimlende høje Tal som de, der findes paa det sidst aflagte